

Henrik Enegaard Skaanderup

SLÆT HJEM

EN FORTÆLLING OM
AT BLIVE FYRET
OG FINDE JOB IGEN

Gyldendal Business

SLÅET HJEM

Af Henrik Enegaard Skaanderup

© 2010 Gyldendal A/S

Omslag og sats af Stuntfire ved Søren Ditlefsen

Tryk: Specialtrykkeriet, Viborg

ISBN: 978-87-02-11016-6

1. udgave, 1. oplag

Printed in Denmark

Kopiering fra denne bog må kun finde sted på institutioner, der har indgået aftale med Copy-Dan, og kun inden for de i aftalen nævnte rammer.

Gyldendal Business

Klareboderne 3

1001 København K

Tlf.: 33 75 55 55

www.GyldendalBusiness.dk

Indhold

Farvel og tak

Opsigelsen	15
Slået hjem	20
Omverdenens reaktioner (1)	26
Højt at flyve, dybt at falde	32
Et ordentligt farvel	40
Outplacement	47
To vigtige møder og juleferie i familiens skød.	52

På med vanten og i gang!

Den første outplacement-øvelse	63
Fisk i dammen og det første CV	73
Planen: Netværkssamtaler	82
Til psykolog – en hjælp og et tabu	90
Endelig klar	98
Netværkssamtaler – de nære og „den gode“	100
Headhuntere – et folkefærd for sig	108
Headhuntere – møder med „top-7“	117
Livet som professionel netværker og jobsøgende	130
Øv, øv og tre gange øv!	140
Et lille udpluk af dem, jeg mødte i første halvår	148
Omverdenens reaktioner (2)	157
De sidste ting – og så en velfortjent ferie	165

Mere af det samme – eller skifte spor?

Kuldsejlet topchef satser på netværk	169
Netværkssamtaler – Børsens „top-20“ og andre	178
Interim- eller konsulentopgaver? Hvad nu, lille du?	187
Historier fra en jobsøgendes dagbog	192
Jeg bliver dagpengemodtager	200

Omverdenens reaktioner (3)	204
Jul i kopicentret	211

Skal det gøre ondt, før det bliver godt?

Et nyt år truer.	217
Hov, hvad var lige det?	221
Endelig er jeg i mål.	228
Tilbage i arbejde!	232

Efterskrift

„Nuggets“	239
---------------------	-----

Appendiks

Grønspættebogen: Eksempler og værktøjer

Eksempel på øvelse i kompetenceafklaring.	251
Beskrivelse af drømmejobbet	254
Første følgebrev til CV.	258
Netværkslister – det vigtigste redskab.	260
Headhuntere	265
Mails og breve for at få et netværksmøde	267
Master til headhuntersommerbrev	272
Master til jule- og nytårsbrev 2009/2010	274
Mails og breve vedr. mit nye job.	276

1. Opsigelsen

Søndag den 12. oktober 2008 klokken 20.01 bød Anders Bech-Jessen velkommen til Søndagsmagasinet og dermed til DR 1's direkte høring fra Børsen om krisen i Danmark.

„Vi har folk med indflydelse og indsigt i studiet i aften,“ indledte han og lod herefter den daværende statsminister, Anders Fogh Rasmussen, sætte scenen for aftenens paneldebat om krisen i det danske samfund belyst af en række indbudte eksperter.

Første paneldebat omhandlede den stigende arbejdsløshed, hvor især bygge- og ejendomsbranchen var hårdt ramt. I panelet sad daværende økonomi- og erhvervsminister Lene Espersen, overvismand Peter Birch Sørensen, forbundsformand for 3F Poul Erik Skov Christensen, direktøren for Dansk Erhverv, Jens Klarskov, og ude på fløjen, som repræsentant for den danske bygge- og ejendomsbranche, sad jeg.

Sent om eftermiddagen søndag den 23. november, dvs. seks uger efter mine „15 minutes of fame“, ringede telefonen, og det var min bestyrelsesformand, som var i røret.

„Nå, faldt det på plads?“ spurgte jeg mere rolig, end jeg egentlig var, og han kunne berolige mig med, at han nu havde fået bestyrelsens opbakning til en plan.

Efter Lehman Brothers' fald den 15. september havde store dele af den danske bygge- og ejendomsbranche haft det vanskeligt – først en boligboble, som sprang, så en tiltagende finansiel og økonomisk krise, og nu de store konkurser. Især de virksomheder, hvor projektudvikling og salg af boliger udgjorde hovedindtægtskilden, var berørt og var nu i gang med at gennemgå og justere forretningsplanen radikalt.

Der var berammet et ekstraordinært bestyrelsesmøde dagen efter, om mandagen klokken 14.00.

„Men Henrik,“ sagde min bestyrelsesformand afslutningsvis i samtalen, „kan du ikke lige kigge op til mig i morgen før bestyrelsesmødet? Måske ved nitiden, så kan vi lige gennemgå de vigtigste ting før mødet?“

Med ét blev min første lettelse og mit „puha“ ændret til alarmberedskab. Adrenalinen begyndte at pumpe, alle sanser var pludselig skærpede. „Jo, det kan jeg da godt,“ svarede jeg, allerede langt ude i associationsrækkerne med pulsen bankende på maks. og hovedet fuldt af ustyrlige tanker. Vi aftalte så at mødes klokken 9.00 på hans kontor.

Da jeg havde lagt røret på, sad jeg længe og så frem for mig – i første omgang meget afklaret. „O.k. – det sker jo for de fleste.“ „Det er en erhvervsrisiko, det har jeg altid sagt.“ „Nå. Det bliver godt nok underligt at skulle forlade alt det, som jeg har elsket, kæmpet og arbejdet for.“

Så begyndte min hjerne at manipulere med mig – den korte fase med fornægtelse, som jeg nåede at opleve i denne personlige tumult og krise; og jeg begyndte at argumentere for, at morgendagens møde rent faktisk bare var en briefing. At det var naturligt, at jeg som administrerende direktør blev underrettet og klædt på af min bestyrelsesformand før eftermiddagens møde. At jeg efter alt det, som jeg havde slidt, slæbt og kæmpet for, selvfølgelig var med, når det engang ville vende, og koncernen igen ville rejse sig i stolthed og prangende overskud.

Måske var det bare mig, som så syner og var i unødigt alarmberedskab? Måske ville det ende med – som så ofte før i min karriere – at tingene flaskede sig til sidst; og det her blev måske blot begyndelsen på en ny epoke for mig i virksomheden. Måske med ændret fokus og fortsat med et fuldstændig umuligt boligmarked og masser af ting at slås med, men stadig med mig ved roret. Måske skulle jeg slet ikke fyres?

Som et pendul svingede min indre monolog frem og tilbage aftenen igennem, men udsvingene mod opsigelse/fyring var de stærkeste, og i snakkene med Merete gav jeg også mere og mere udtryk for, at det efter al sandsynlighed var min fyreseddel, som jeg skulle op at have hos formanden.

Sent søndag aften mailede jeg til ham og spurgte, om det var o.k., at jeg først troppede op et kvarter over ni, for så kunne jeg lige nå at gå til firma-spinning, som jeg de seneste mange måneder havde deltaget i hver mandag morgen i SATS i Scala fra 07.30 til 08.30.

„Det kan du sagtens,“ skrev han tilbage. „Vi ses bare lidt over ni.“
Var det et sidste forsøg på at trække tiden, eller håbede jeg at fremprovokere en mere klar stillingtagen til, hvad mødet skulle gå ud på? Lige meget hjalp det. Jeg fik mit akademiske kvarter.

Jeg sov godt om natten. Merete og jeg lå længe og snakkede i sengen om, hvad morgendagen ville bringe, men da vi slukkede lyset, sov jeg faktisk rimelig godt, som havde jeg kastet håndklædet i ringen og accepteret, at jeg for første gang nogensinde i min karriere ikke selv skulle bestemme, om jeg kunne fortsætte i et job eller ej.

På vej hjemmefra gennem den tidlige morgentrafik i mørket ind mod Scala var jeg ganske fokuseret og nærmest tom indeni. Jeg hilste på kollegaerne, klædte om og tænkte stille, at de bare skulle vide. At vi nok så hinanden for sidste gang, og at jeg snart skulle til min jobmæssige endestation, mens de bare skulle arbejde videre, som om intet var hændt.

I løbet af træningstimen prøvede jeg at holde hovedet fri af tanker – de gjorde bare ondt i maven – og jeg hengav mig til musikken, rytmen og instruktørens kommandoer. I de dage kørte vi med pulsmålere, så jeg kunne koncentrere mig om at arbejde og om at yde.

Det var en underligt vemodig situation. Jeg sad der alene og kunne ikke sige noget. Hverken „Farvel, og pas nu godt på jer selv“ eller „Det er sgu lidt noget skidt – jeg tror, jeg skal fyres“. Jeg trampede, de trampede, og musikken spillede en sidste mærkværdig sørgemarch for det, som i de sidste mange år havde været min altoverskyggende interesse og passion – mit arbejde.

Jeg parkerede bilen i p-kælderen under formandens kontorbygning og tog elevatoren op til førstesalen, hvor jeg forsøgte at smile og se vanligt kæk ud, da jeg meldte min ankomst hos receptionisten. Jeg blev vist ind på formandens kontor, og han rejste sig fra skrivebordet og viste mig plads i sofaarrangementet i hjørnet.

Vi satte os – han skænkede kaffe – og jeg bemærkede straks det gule papiromslag, som lå på bordet, og som bar mit navn udenpå.

„Så er jeg tilbage ved udgangspunktet,“ tænke jeg og så mig omkring i kontoret. Det var her, jeg som nyansat var mødtes med formanden for at få hans holdninger til, hvor han gerne så virksomheden bevæge sig hen, og hvilke input han havde til den koncernstrategi, som jeg på daværende tidspunkt lige havde taget fat på at udvikle.

„Det gode er,“ sagde han omsider, da han tog ordet, „at virksomheden fortsætter – det kedelige er, Henrik, at vore veje skilles her.“

Han sagde det i et nøgternt, pænt tonefald og uden hverken overdreven medfølelse eller facademæssig hårdhed. Han sagde det uden omsvøb og unødige omveje. „Svesken på disken,“ som nogle ville sige.

Jeg sagde ikke noget.

Jeg var tom indeni, observerende, hverken overrasket eller chokeret, ikke lettet, ikke skuffet. Tom.

Jeg ved ikke, om jeg havde forestillet mig en anden måde at få det at vide på, men nu var det usagte sagt, og de første tanker, der meldte sig, var en vis form for klarhed og måske også lidt lettelse. Nu vidste jeg, hvad der skulle ske med mig, nu var måneders bekymringer og spekulationer pludselig taget væk fra mig, og en underlig stilhed indeni indfandt sig og skubbede alle de overvejelser væk, som havde fyldt mig og mit hoved i så lang tid, som jeg kunne huske tilbage.

I den efterfølgende samtale var jeg åben, lyttende og noterede stille den information, jeg fik, og jeg spurgte ind og fik udbygget de ting, jeg gerne ville vide. Det var, situationen taget i betragtning, en rimelig fair, ligeværdig dialog mand og mand imellem, og alle de følelser, som jeg ellers havde forventet ville dukke op – vrede, skuffelse, modstand, kampiver – udeblev hele samtalen gennem.

Jeg tænkte kort på tilsvarende situationer i mit liv – når kæresterne slog op, da det stod klart, at jeg skulle skilles fra min første kone – her havde der været kontant følelsesmæssig afregning – vrede, sorg, trods eller surmulen.

Nu sad jeg bare med min formand og diskuterede, som var det enhver anden alvorlig beslutning eller indsats i virksomheden.

Set i bakspejlet var det en både fin og afdæmpet samtale – når det nu ikke kunne være anderledes.

Jeg nikkede tappert til sekretæren på vej ud og prøvede at gå med rank ryg og værdighed ud til elevatoren. Der var ikke nogen, som skulle kunne sige, at jeg gik nedtrykt bort, som en slagen mand.

En epoke var slut – jeg skulle videre med mit liv, som formanden havde udtrykt det – og jeg tænkte på vej ned i elevatoren, at det havde været de bedste, hårdeste, mest lærerige, mest ensomme, sjoveste og måske også mest lykkelige år i min erhvervskarriere.

To minutter efter sad jeg nede i min bil i p-kælderen og kiggede tomt ind i betonmuren umiddelbart foran bilens køler. Jeg mærkede efter, om jeg havde lyst til at græde, men der kom ikke noget – faktisk gik der rigtig lang tid, før jeg fik fat i mine følelser og kunne arbejde med den side af opsigelsen. Som jeg sad der i bilen, var jeg – som jeg havde været det i rigtig mange måneder – tanke og handling; og jeg var allerede begyndt at overveje, hvad jeg nu skulle huske at gøre – aktiviteter, rækkefølge, prioritet, planer, eksekvering.

Jeg ringede først til Merete, som heldigvis tog telefonen. Og det var hårdt at overbringe nyheden om, at succesdrengen i hendes liv – mig, der skaffer føden; mig, som altid er ovenpå; mig, som udstråler selvtillid og overskud og har styr på det hele; mig, som er i medierne om dagen og moderne familiefar og mand om aftenen – nu var skubbet ned fra hesten, havde fået sparket ... var blevet opsagt.

Hun tog det pænt, måske fordi jeg var rimelig fattet, og fordi vi aftenen før begge havde indset, at en opsigelse nok var udgangen på det hele; og efter bedste evne prøvede hun at trøste mig, opmuntre og forsikre mig om, at jeg stadig var hendes mand og pigernes far.

Bagefter ringede jeg til min kammerat Carsten Møllekilde, som er advokat, og som blandt mange andre kompetencer også har speciale i direktørkontrakter. Han sagde, at jeg bare skulle komme over med det samme, så kunne vi lige aftale, hvad vi skulle foretage os.

Da jeg skulle til at starte bilen og køre, svingede min økonomidirektør ned i p-kælderen, og jeg gik ud for at tage imod ham. Han vidste, at jeg havde været til møde her til morgen, og var selv blevet kaldt over til samtale med bestyrelsesformanden, så han havde selvfølgelig lagt to og to sammen.

Jeg fortalte ham kort om min opsigelse – vi gav hinanden hånden og sagde et „Vi snakkes ved“ – og så gik han op for at blive briefet af formanden, mens jeg kørte op af p-kælderen og ud i det skærende dagslys.